

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hubert Imre ügyvéd (1023 Budapest, Bécsi út 3-5. V. emelet 51. szám) által képviselt felperesnek a V. M. igazgató és P. Gy. igazgatósági tag által képviselt I. rendű és a dr. Gosztolya Ferenc jogtanácsos által képviselt II. rendű alperesek ellen szerződéses kikötés semmiségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2006. október 10-én kelt 30.G.41.782/2005/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és megállapítja, hogy az M.-P. Korlátolt Felelősségű Társaság és az alperesek között 2002. január 30-án és a 2002. április 26-án kötött részvény adásvételi szerződések 10. pontjában a 10.4. és a 10.5. pontban foglalt kikötések semmisek. A Fővárosi Ítéltábla a fenti szerződések 10. pontját, a 10.4. és a 10.5. pontban foglalt rendelkezéseket a jogerős határozat meghozataláig terjedő időre hatályossá nyilvánítja. Az ítélet jogerőre emelkedésétől kezdődően a felperes nem köteles az I. rendű alperes részére bankgarancia szolgáltatására.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 3.000.000 (Hárommillió) forint első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakban pontosítja, illetve egészíti ki:

A felperes a korábbi cégneve alatt (M.-P. Kft.) 2002. január 30-án és 2002. április 26-án részvény adásvételi szerződést kötött az I. rendű és a II. rendű alperesekkel. A felperes az adásvételi szerződések keretében átruházta a II. rendű alperesben fennálló tulajdonosi részesedését a vevőre, az I. rendű alperesre.

A 2002. január 30-án megkötött szerződés 2. pontja szerint a II. rendű alperes által kibocsátott, összesen 471.590.000 össznévértékű, névre szóló törzsrészvényekből álló részvénycsomag és a hozzá kapcsolódó jogok átruházására került sor, míg a 2002. április 26-án megkötött szerződés 2. pontja szerint 14.140.000 forint össznévértékű, névre szóló törzsrészvényekből álló részvénycsomag és a hozzá kapcsolódó jogok értékesítése történt meg. Mindkét szerződés 10.4. és 10.5. pontja tartalmilag azonos szerződési kikötéseket tartalmaz.

A 10.4. pont szerint az eladó kötelezettséget vállalt arra, hogy „ha 10 éven belül a haszonbérleti szerződés részben vagy egészben - a 2500 hektár nagyságú vagy 50.000 AK értékű termőföldet meghaladó részében - érvénytelenné válik, abból az okból, hogy a haszonbérbeadók nem lesznek a társaság részvényesei, akkor a vevőnek megfizeti a 4. pontban meghatározott vételárnak, valamint a megfizetett kamatoknak az 55 %-át”.

A 10.5. pont szerint „az eladó az előző pontban körülírt fizetési kötelezettségének biztosítására a jelen szerződés aláírásával egyidőben bankgaranciát bocsátott a vevő rendelkezésére”, amely a szerződés mellékletét képezte.

A termőföldről szóló 1994. évi LV. törvénynek a szerződéskötés időpontjában hatályos 22. § (1) bekezdése szerint belföldi magán- és jogi személy, illetőleg jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet - a Magyar Állam, az önkormányzat és a (2) bekezdésben foglaltak kivételével - legfeljebb 300 hektár nagyságú vagy 6000 AK értékű termőföldet vehet haszonbérbe. A (2) bekezdés értelmében gazdasági társaság és szövetkezet legfeljebb 2500 hektár nagyságú vagy 50 000 AK értékű termőföldet haszonbérlelhet. E korlátozás szempontjából figyelmen kívül kell hagyni azt a termőföldet, amelyet a szövetkezet a tagjától, illetve a gazdasági társaság a tagjától vagy névre szóló részvénye tulajdonosától, illetve a Magyar Nemzeti Földalap Kht.-tól haszonbérlel.

Ez utóbbi rendelkezés azon alapult, hogy a nemzeti földalapról szóló 2001. évi CXVI. törvény hatályba lépésével, e törvény 6. § (2) bekezdése értelmében, a törvény hatálya alá tartozó termőföld vagytonkezelésére, haszonbérletére, vagy bármely más jogcímen történő használatára kötött szerződésekben a Kincstári Vagyoni Igazgatóság (KVI), illetőleg az Állami Privatizációs és Vagytonkezelő Részvénytársaság (ÁPV Rt.) helyébe jogutódként a Nemzeti Földalap Közhasznú Társaság (MNFA Kht.) lépett. (A 2002. január 1. napját megelőző jogi szabályozás szerint a gazdasági társaság a termőföldről szóló törvényben meghatározott, említett mértéket meghaladóan csak akkor rendelkezhetett további termőföld

területtel, ha azt a tagjától vagy névre szóló részvénye tulajdonosától haszonbérelte.)

A haszonbérbeadó jelenleg a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet (a továbbiakban: NFA). Mind az MNFA Kht., mind az NFA jogutódként lépett az eredeti haszonbérbeadók helyébe, amelyek pedig részvényesi minőségben biztosították a többlet-termőföld használatot a II. rendű alperes részére (lsd. 2002. évi XXIV. törvény 7. § (3) bek., és 19. §).

A szerződést kötő felek mindkét szerződés 10. pontjában (10.1., 10.2., 10.3.) rögzítették az adásvételi szerződés megkötésekor hatályos jogszabályi helyzetet. Utaltak arra, hogy a nemzeti földalapról szóló 2001. évi CXVI. törvény 6. § (2) bekezdése értelmében a korábban a II. rendű alperes és az ÁPV Rt., illetve a KVI között fennálló haszonbérleti jogviszonyba jogutódként a Magyar Nemzeti Földalap Kht. (a továbbiakban: MNFA Kht.) lépett 2002. január 1. napjával. Megállapították, hogy a II. alperesi társaság által haszonbérelt területek nagysága meghaladja a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény 22. § (2) bekezdésében meghatározott 2500 hektár területi nagyságot. A 10.3. pontban felsorolták a birtokmaximum alóli kivételeket, és ezek között már megemlítték, hogy a korlátozás nem vonatkozik arra a termőföldterületre sem, amelyet a gazdasági társaság a MNFA Kht.-tól haszonbérel.

A szerződő felek a fentiek ellenére kötötték ki a 10.4. pontban, hogy ha 10 éven belül amiatt lenne érvénytelen a II. rendű alperes haszonbérleti szerződése a törvényi mértéket meghaladó termőföldterületek vonatkozásában, hogy a haszonbérbeadó nem részvényese a társaságnak, akkor e feltétel bekövetkezése, teljesülése esetén a vevő jogosult a vételár, illetve a megfizetett kamatok 55 %-ának visszakövetelésére. Ezt a követelést biztosította a felperes részéről a 10.5. pontban meghatározott bankgarancia szolgáltatása.

A felperes a keresetében, illetve a per során tett nyilatkozataiban a 2002. január 30-án és a 2002. április 26-án kötött részvény adásvételi szerződések 10. pontjában foglalt ismertetett kikötések érvénytelenségének megállapítását kérte a Ptk. 228. § (3) bekezdésére és 234. § (1) bekezdésére alapítottn. Előadta, hogy a szerződéskötés időpontjában hatályos állapot szerint sem az ÁPV Rt., sem a KVI nem volt már a II. rendű alperesi gazdasági társaság részvényese, és nem volt már a gazdasági társaság használatában lévő termőföldterület haszonbérbeadója sem. A haszonbérleti szerződések vonatkozásában ugyanis a II. rendű alperessel fennálló jogviszonyukban jogutódnak az MNFA Kht. minősült, így a szerződéskötéskor a haszonbérbeadó már az MNFA Kht. volt. Ezért a törvényi mértéket meghaladó nagyságú termőföldterület haszonbérlete esetében már nem érvényesült az a korlátozás, hogy a haszonbérbeadó csak a társaság részvényese lehet. A felek tehát olyan szerződési kikötést alkalmaztak a 10.4. pontban, amely követelmény a szerződéskötéskor már nem állt fenn és e nem létező helyzet esetleges megszűnése esetére kötötték ki a 10.5. pontban a bankgarancia szolgáltatásának kötelezettségét. A Ptk. 228. § (3) bekezdése szerint az érthetetlen,

ellentmondó, jogellenes vagy lehetetlen feltétel semmis. Az ilyen feltétellel kötött szerződésre a részleges érvénytelenség szabályait (239. §) kell alkalmazni. A felperes azonban a szolgáltatott bankgarancia alól, mint szerződésbiztosító mellékkötelezettség alól, a kedvezményezett I. rendű alperes hozzájárulása nélkül nem szabadulhat, az I. rendű alperes pedig a felperes szerződésmódosító kezdeményezését válasz nélkül hagyta, ezért került sor a perindításra.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Előadták, hogy a perbeli ügyben a szerződési kikötés célja az volt, hogy az I. rendű alperes mint vevő megfelelő biztosítékot kapjon arra az esetre, ha a II. rendű alperes az általa hasznábérelt termőföldök hasznábéreltétől a birtokmaximum feletti területeket érintően 10 éven belül a szerződésben megjelölt okból elesne. Erre tekintettel vételárcsökkentést kötöttek ki, mivel a földvesztésből eredő beszűkülő gazdálkodási, profittermelési lehetőségek miatt a részvények értéke is értékcsökkenést szenvedne. A támadott kikötés tehát nem minősül ellentmondónak, érthetetlennek vagy lehetetlennek, éppen a szerződő felek körültekintését dicséri, akik „mindenre” gondolva egy ilyen lehetőséggel is számoltak.

Az alperesek véleménye szerint a termőföld hasznábérelti maximumára vonatkozó 2001. évi szabályozás eltért a 2002. évtől a kivételek esetkörét illetően, a II. rendű alperes pedig még 2001. évben kötötte meg a hasznábérelti szerződéseit, amelyeknek érvényességét, rendelkezéseit a megkötésekor hatályos jogi szabályozás szerint kell elbírálni. 2001-ben még nem élt az a rendelkezés, amely a MNFA Kht.-tól bérelt termőföldöket is kivette a birtokmaximum köréből. Kétségtelen, hogy a termőföld-hasznábérelti szerződés megkötését követően a törvényi szabályozás megváltozott, és ennek következtében változott a termőföld hasznábérelbeadójának személye is, valamint az is, hogy e személy esetében már nem volt követelmény, hogy a II. rendű alperes részvényese legyen. A jogszabályváltozás azonban a Ptk. 226. § (2) bekezdése szerint a hatálybalépése előtt megkötött szerződések tartalmát csak kivételesen változtathatja meg. Így az alperesek tartottak attól, hogy a korábban kötött hasznábérelti szerződésre tekintettel a szerződéskötéskor hatályos törvényi feltételek fognak érvényesülni. Erre az esetre kapott védelmet a részvények megvásárlója, az I. rendű alperes a vitatott szerződési kikötésekben.

Az alperesek álláspontja szerint a felperes valójában megtámadási okot érvényesít. A felperes tévedésre hivatkozik, azonban a tévedés felismerésétől számított egy év már eltelt, így ez az igénye a Ptk. 236. §-a szerint már nem érvényesíthető. A szerződések aláírásakor a szerződő felek maguk sem tudták eldönteni, hogy pontosan mi lesz a jogi helyzet. A felek tartós jogviszonyában felmerülő jogbizonytalanságot a felek szerződéskötési kockázatához tartozóként kell kezelni, ezt tették a felek is az említett feltételhez kötött biztosítékok kikötésével. A szerződés-tervezetet a felperes jogelődje készítette, az esetleges vételárcsökkentés, illetve a bankgarancia vállalása a felperes szerződéskötési kockázatába tartozó kérdés volt, ennek vállalása nélkül az I. rendű alperes a kikötött vételáron nem vette volna meg a részvényeket. Az alperesek utaltak arra is, hogy a

haszonbérbeadót a felperes nem vonta alperesként perbe, így a jelen perben hozott ítélet hatálya reá nem terjedne ki.

Az elsőfokú bíróság a 30.G.41.782/2005/9. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek 800.000-800.000 forint perköltséget. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a II. rendű alperes termőföld használatának mértéke egyértelműen kihat a másodrendű alperes részvényeinek értékére. A szerződés 10. pontjának célja az volt, hogy az I. rendű alperes biztosítékot kapjon arra az esetre, ha a II. rendű alperes az általa haszonbérlet földet haszonbérletétől a szerződésben megjelölt módon elesne. A felek a szerződés részleges érvénytelenségének megállapítását is lehetségesnek tartották abból az okból, hogy ha a föld haszonbérbeadója nem lesz a II. rendű alperes részvényese. A szerződés megítélésénél a termőföldbérleti maximum 2001. évi szabályozását kell alapul venni. A szerződéskötést követően kizárólag a törvényi szabályozás következtében változott meg a termőföld haszonbérbeadójának személye, „mindezek alapján felperes keresete nem lehet semmis, hanem megtámadási ok”.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelmének való helyt adást, illetve az alperesek perköltség fizetésére kötelezését kérte. Előadta, hogy az elsőfokú ítélet hiányosan megállapított tényálláson és jogilag téves következtetéseken alapul. A szerződéskötések 2002. évben történtek, tehát a 2002. évben hatályos szabályok szerint kell a szerződéseket elbírálni. Az akkor hatályos rendelkezések alapján a II. rendű alperesnek a birtokmaximumot meghaladó termőföld használati lehetősége már nem függött a haszonbérbeadó részvényesi mivoltától. Az I. rendű alperes ugyanakkor arra az esetre kapott a szerződési kikötésekben biztosítékot, hogy ha a haszonbérlettől abból az okból esne el, hogy a haszonbérbeadók már nem lesznek a társaság részvényesei. A felperes szerint a szerződési kikötés teljesüléséhez arra lett volna szükség, hogy a haszonbérbeadó a II. rendű alperes részvényese legyen a szerződéskötéskor, a társasági jogviszonya tegye csak lehetővé a II. rendű alperesnek a birtokmaximum feletti termőföldek haszonbérletét. E jogi helyzet, a részvényesi minőség megszűnéséhez fűzték a felek a szerződési kikötések érvényesítését. Ez a jogi helyzet azonban a szerződéskötés időpontjában sem állt már fenn, így ennek a megszűnéséhez kötött jogkövetkezmény érthetetlen feltételnek minősül.

A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy a 2001. évben megkötött termőföld haszonbérleti szerződés tartalmát illetően a 2002. évi jogi szabályozást nem lehet figyelembe venni. Ennek alátámasztásául előadta, hogy a 2001. évben kötött termőföld-haszonbérleti szerződésében 50 éves időtartamra szólt a bérleti jog, és bár később jogszabályváltozás 20 évben maximálta ezt az időt, a Fővárosi Ítéltábla a Nemzeti Földalap által indított perben (7.Pf.21.295/2003) a korábban kötött szerződésre figyelemmel nem látott lehetőséget ennek az időtartamnak 20 évre való utólagos

csökkentésére. Álláspontja szerint ezért előfordulhatott volna, hogy a 2001. évi szerződéskötésre figyelemmel, az akkor hatályos feltételek nem teljesítése miatt a II. rendű alperes elveszíti a birtokmaximum feletti haszonbérlet földterületeket. A felperes által vitatott kikötés ennek 10 éven belüli bekövetkezése esetére írja elő a biztosíték alkalmazását.

A II. rendű alperes végül megismételte azt a korábbi előadását, hogy a felperesi követelés időelőtti, mert a felperes által támadott feltétel a jövőben még megvalósulhat. A II. rendű alperes véleménye szerint nem tudható, hogy 2009-ben vagy 2011-ben nem születik-e olyan újabb földtörvényi szabályozás, amelynek következtében az adásvételi szerződésben írt feltétel beállhat. Utalt arra is, hogy a felperes valójában megtámadási okot érvényesít, jogi kérdésben való tévedést állít és erre tekintettel kéri a szerződés bírói módosítását.

Az I. rendű alperes írásbeli fellebbezési ellenkérelmet nem nyújtott be.

A fellebbezés megalapozott.

A Ptk. 228. § (1) és (3) bekezdése értelmében az érthetetlen, ellentmondó, jogellenes vagy lehetetlen feltétel semmis, az ilyen feltétellel kötött szerződésre a részleges érvénytelenség szabályait kell alkalmazni. A Ptk. 239. §-a szerint a szerződés részbeni érvénytelensége esetén az egész szerződés csak akkor dől meg, ha a felek azt az érvénytelen rész nélkül nem kötötték volna meg. Jogszabály ettől eltérően rendelkezhet.

A Ptk. 237. § (2) bekezdése értelmében, ha a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet nem lehet visszaállítani, a bíróság a szerződést a határozathozatalig terjedő időre hatályossá nyilvánítja.

A felek 2002. január 30-án és 2002. április 26-án kötötték meg a perbeli szerződéseket. Kétségtelen, hogy a II. rendű alperes a termőföld haszonbérletére vonatkozó szerződéseit az akkori részvényeseivel korábban, 2001-ben, az akkor hatályos jogszabályi feltételeknek megfelelően kötötte meg, a nemzeti földalapról szóló 2001. évi CXVI. törvény 6. § (2) bekezdése értelmében azonban bármilyen jogcímen megkötött, a termőföld használatára vonatkozó haszonbérleti szerződésbe a KVI, illetőleg az ÁPV Rt. helyébe jogutódként az MNFA Kht. lépett. Ezzel összhangban a részvény adásvételi szerződések megkötése időpontjában már hatályos volt a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény 22. § (2) bekezdésének módosítása, amely a törvényben meghatározott földhaszonbérlet mértékének túllépését nem csak arra az esetre tette lehetővé, ha a haszonbérelő szövetkezet a tagjától vagy a haszonbérelő gazdasági társaság a tagjától, illetve névre szóló részvénye tulajdonosától haszonbérelti a földet, hanem minden olyan termőföldterület esetében is, amelyet a megjelöltek a MNFA Kht.-tól haszonbérelnek. A törvényi jogutódlás következtében megváltoztak tehát a

termőföld haszonbérlet jogi feltételei is, és ez kihatott a korábban kötött szerződések tartalmára is, mivel a Ptk. 226. §-ának (2) bekezdésében foglalt kivételes eset következett be azzal, hogy a szabályok enyhültek, a kivételek köre tágult. Erre tekintettel teljesen életszerűtlen az az alperesi előadás, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor számolniuk kellett a feleknek azzal, hogy a II. rendű alperestől az MNFA Kht. utóbb azért vonja el a termőföldek haszonbérleti jogát, mert ő maga nem részvényese a II. rendű alperesnek.

A felek a szerződés 10. pontjában a megváltozott jogi helyzetet részletesen elemezték is, ennek ellenére rögzítették a 10.4. és 10.5. pontban a felperes által semmisnek tartott szerződési kikötéseket. E szerződési kikötések értelmében az I. rendű alperes akkor jogosult vételár-csökkentésre, illetve a bankgarancia lehívására, ha 10 éven belül abból az okból válik részben érvénytelenné a II. rendű alperes által kötött termőföld haszonbérleti szerződés, hogy a haszonbérbeadó nem a II. rendű alperes részvényese. A kifejtettek alapján a szerződéskötéskor fennálló jogi környezet figyelembevételével ilyen érvénytelenségi ok nem következhet be és ezzel a feleknek sem kellett számolniuk.

A II. rendű alperes utalt a fellebbezési ellenkérelmében arra is, hogy a felperes által adott biztosíték az I. és II. rendű alperest arra az esetre is védi, ha újabb jogszabályváltozás következne be, amelynek következtében ismét feltétel lenne a haszonbérbeadó részvényesi minőségének fennállása, és ez vezetne a termőföldterület egy részének elvesztéséhez a szerződésben megjelölt 10 éven belül.

Ebben a körben a Fővárosi Ítéltábla a II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal egyezően utal arra, hogy a Ptk. 226. § (2) bekezdése szerint jogszabály a hatálybalépése előtt megkötött szerződések tartalmát csak kivételesen változtathatja meg. Nem tartozik ebbe a körbe a kialakult alkotmánybírósági és bírósági gyakorlat alapján az az eset, ha a jogszabályváltozás szigorúbb feltételeket ír elő, mint a korábban hatályos rendelkezések. A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében maga is ezt igazoló jogesetre utalt, amikor előadta, hogy az NFA keresetével szemben éppen erre az elvre tekintettel pert nyert a Fővárosi Ítéltábla előtt, és a 2001-ben megkötött haszonbérleti szerződése alapján 50 évre biztosított a termőföld-használati joga, annak ellenére, hogy a később megalkotott jogszabály a hatályba lépését követően ennél rövidebb időtartamú haszonbérleti szerződések megkötésére ad lehetőséget.

A kifejtettek alapján az adásvételi szerződés megkötésekor a feleknek nem kellett számolniuk azzal, hogy a II. rendű alperes haszonbérleti szerződésének tartalmát később hozott jogszabály hátrányosan megváltoztathatja, így az ennek bekövetkezése esetére kikötött szerződési biztosíték érthetetlen szerződési kikötés volt. A Fővárosi Ítéltábla osztotta azt a felperesi jogi álláspontot, hogy a 2002. január 1-ét követően megkötött szerződés esetében már a szerződéskötéskor egyértelmű volt, hogy 10 éven belül nem következhet be olyan jogi helyzet, amelynek következtében a törvényben meghatározott termőföldmaximumot

meghaladó termőföld-használati jogát a II. rendű alperes elveszíti, és ezáltal az I. rendű alperes által vásárolt részvények értéke jelentősen csökken. Miután a felek egyezően adták azt elő, hogy a biztosíték nyújtása kizárólag e helyzet bekövetkezése jogkövetkezményeinek elhárítására szolgált, a szerződéskötés időpontjában az említett szerződési feltétel érthetetlen és lehetetlen feltétel volt, amely a kifejtettek alapján semmis. Ugyanakkor a bankgarancia szolgáltatása a felperes részéről az eltelt időben folyamatosan megtörtént, így a szerződéskötés előtt fennállott helyzet visszaállítása nem lehetséges, arra a felperes kereseti kérelmet nem is adott elő. A Fővárosi Ítéltábla ezért a részleges érvénytelenség (Ptk. 239. §) szabályát alkalmazta és a szerződés egyéb rendelkezéseinek érintetlenül hagyásával a szerződést az érvénytelenné vált részében is hatályossá nyilvánította a határozata jogerőre emelkedése napjáig és a jövőre nézve rendelkezett arról, hogy a felperes bankgarancia szolgáltatására a perrel támadott szerződési kikötések semmissé nyilvánítása következtében már nem köteles.

Az elsőfokú ítélettel szemben a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a haszonbérbeadó és a II. rendű alperes jogviszonyára a jelen per nem hat ki, így a haszonbérbeadó perbenállására nincs szükség.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak szerint megváltoztatta, és az I. rendű és a II. rendű alpereseket egyetemlegesen kötelezte a felperes javára perköltség fizetésére, amely áll az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdésének a) pontjában és a 46. § (1) bekezdésében meghatározott 900.000 - 900.000 forint kereseti és fellebbezési illetékből, valamint a felperest képviselő ügyvédnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésében meghatározott ügyvédi munkadíjából, amely az általános forgalmi adót nem tartalmazza figyelemmel arra, hogy a felperesi ügyvéd - a nyilatkozata szerint - az ügyvédi tevékenységéből származó bevételei után általános forgalmi adót nem fizet.

A fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálása a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján történt.

Budapest, 2007. november 29.

. Koday Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke

Tamáné dr. Nagy Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Molnár József sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági tisztviselő

